Reflex 7. årg. nr. 26, juni 2014

57nord.dk

Kolofon for tidsskriftet Reflex

Reflex er et tidsskrift med digte, artikler om lyrik, anmeldelser og andet som måtte interessere digtere og lyrikelskere.

Reflex er et ikke-kommercielt tidsskrift som udgives af poetklubben 57° Nord.

Reflex is a Danish non-commercial e-zine with and about poetry. The e-zine is made by the poet club 57° Nord.

Ansvarshavende redaktør: Jan Nygaard
Redaktion: Jan Nygaard

Reflex udgives i PDF-format. Sættes op i Adobe InDesign. Indlejrede fonte i PDF'en er mac-udgaver. PDF'en er velegnet til print, men kan indeholde indlejrede medieobjekter med lyd/filmklip. Det anbefales at åbne filen direkte med den nyeste Adobe Reader.

Copyright 57° Nord 2014, hvor andet ikke er markeret på siden.

Kontakt: reflex@57nord.dk
http://57nord.dk/tidsskrift.php

ISSN: 1903-0738

Indhold

Dette nummers digtere

2 Grethe Fyrstenberg Laursen (første gang med i Reflex)
4 Poul Lynggaard Damgaard (sidst med i nr. 25)
6 Jytte Lund Larsen (sidst med i nr. 25)
7 Anni Birgit Sørensen (sidst med i nr. 25)
10 Jørgen Wassilefsky (første gang med i Reflex)
13 Nete Krøll (sidst med i nr. 24)
16 Bjarne Kim Pedersen (første gang med i Reflex)
& Anne S. Heiberg (første gang med i Reflex)
19 Mikkel Grøn (sidst med i nr. 25)
20 J Nyd (sidst med i nr. 25)
25 Sean Ryan Bjerremand (sidst med i nr. 25)
26 Kell Ivan T Thygesen (sidst med i nr. 25)
27 Bar de Dunst (sidst med i nr. 25)

Grafik

Forside Tegning: Luchessi Montecillo
Kolofon Foto: Jan Nygaard
Bagside Foto: Jan Nygaard

VANDREORD.

- jeg lader ordet vandre og hvile sig under skyggen af andre ord,
lader det vandre og sætte sig mellem ord i en sætning,
hvor det aldrig har været før, så sætningen ser et ord,
den aldrig havde truffet tidligere og mærker hvilken forandring det er,
den mærker en underminering eller den mærker en udvidelse og når ordet vandrer videre er intet,
som det var, selvom alt er som før,
for der en ny viden om at der fandtes et sådant ord og der var savnet, der var den tomme plads,
hvor vandreordet havde siddet.

Copyright forfatteren

FORHOLDSSTATUS – KOMPLICERET.

-jeg vil skrive dig ud og ind i mine historier
til genkendelighed og næsten ukendelighed
- jeg vil gøre dig til offer og bøddel, men måske
ikke til et menneske, for så ville jeg afsløre min kilde
- jeg vil bevæge mig mellem fiktion og non-fiktion
om hvad der handler om mig, dig eller en tredie
- men vigtigst af alt her - er, at jeg vil lade dig være i tvivl
sådan er det, tvivlen er et grundvilkår, der søger afkræftelse.

- jeg har gemt mig i din selvbiografi mellem to afsnit
ikke som en reference
ikke som et digt
ikke som en hændelse
ikke som en antydning eller betydning.
- jeg står skrevet ind i det glemte, men jeg ved at jeg var der.
- jeg klæder mig i
grædende velour
farven er dyb bourgognerød
så du tror at jeg bløder.
- jeg har ødelagt begge mine arme i forsøget på at holde om dig
- når jeg tager masken af og du ser hvordan jeg er, vil du så be' mig
om at sætte den på igen?
- når jeg siger det lige som det er, vil du så vende dig væk fra mig?
- når jeg viser at mit hjerte er tungt, vil du så favne mig?

Jeg ved at livet er fyldt med spørgsmål, som er mere komplicerede
end disse og som du vil svare eller forsøge at finde et svar til -
men nogle gange er de simple spørgsmål de sværeste at svare på.
Det handler ikke om videnskab. Det handler om hjertets svar
Min erfaring er, at det er kompliceret at skrive enkelt og enkelt at
skrive kompliceret.

Copyright forfatteren

Foran linjer

Sporene skubbes bagud
forskudt mod baggrunden.
Yderste tråde i erindringen
svingende mod landskab,
der glider ud af de lige tanker
i forbindelsen mellem udsigter.

NU

Stjernestund
Momentum
Øjeblikkets intensitet

ALT

Dette er et digt
Om alt

Det bliver det
Ved at skrive

En proces
Sætter i gang
En fortælling
Et fokus
En vinkel
En sætning
Et sætningsled
Et ord
Et morfem
En morf

Claus

– applaus
en rigtig Schmaus
ordenes orgastiske udløser
toner ind
toner ud
fonerne sniger sig ind i ørerne
katalyserer libidoen
Claus....

Når selv ruiner kan være smukke.

Her sidder jeg så
i resterne af mine drømmes slot
sønderknuste fæstningsværker
en gold stendynge
en rodet ruinhob:

blege, falmede billeder
skuffede forventnings-murbrokker
rustne låger
brudte linjer
sørgmodigt savn
cirkulerende illusoriske flagermus
mistanker i tusmørket
fjerne tudende ugler
alene
blandt ensomme grædepile
i aftenskumringen.

Her på Hammershus er retten sat
hammeren faldt
på klippegrund.
Tordenguden Thor har talt,
torden og lynild sprængte alt.

En svag rosa farve
synker ned på aftenhimlen,
det sidste minde om dagen,
og her i dette milde skær
ser jeg så,
at ruiner kan være smukke.

Også når solen har sagt farvel.
De gamle vise egetræer,
som står der
i en krans omkring mindesmærket
som solide smilende støtter.
Og taler gode ord
om det, der varer,
og det, der ikke varer.

Forfatterkommentar:

Digtet her hører til samlingen: "Fugl Fønix."
Alle digtene i denne samling kan læses på www. Fyldepennen.dk
Denne digtsamlings overordnede tema er: TRANSFORMATION udvikling, forandring og forvandling i det indre liv.

At finde sig selv og holde fast i en indre vedvarende kerne, når alt omkring én smuldrer, når alt det ydre (vilkår, omstændigheder m.m.) ændrer sig og forsvinder som den forgængelige natur, det er en del af.

Digtene kredser om den indre genfødsel og fornyelse, hvor ånden genskaber en mulig tilværelse, som sjælen fortsat kan udtrykke sig igennem. Symbolsk udtrykt i myten om Fugl Fønix. Som Fugl Fønix fornyes livet, rejser sig af asken og løfter sine vinger mod nye horisonter og eventyr.

Der findes et godt gammelt ordsprog som hedder:

"Det er kun en overgang, som ræven sagde, da de trak skindet af ham."

Man trækker nok lidt på smilebåndet især p.g.a. det lille ord KUN...

I meget af min digtning beskæftiger jeg mig med erkendelsesprocesser, overgangsfaser, kriser og udviklings- eller erkendelses-spring. Smertelige og vanskelige, måske traumatiske perioder og overgange, hvor livet bevæger sig drastisk og dramatisk fra et stade til et andet. Overgange, hvor man måske har svært ved at give slip på det man har og kender, men som ikke længere passer til den man er og til der hvor man er i sin tilværelse.

Udvikling sker ikke altid af sig selv. Men kræver arbejde...
Et andet symbolsk billede, som rummer mange aspekter af dette, er larven, der forpupper sig, sprænger det snævre indeslutte og springer ud forvandlet til en helt anden skikkelse; en smuk sommerfugl. Et af mine digte handler om netop dette, det hedder: "Silkesommerfugl."

...forfatterkommentar fortsættes:
Som i digtet her "Når selv ruiner kan være smukke..."
kan en vemodig og smertelig afsked virke som hele ens tilværelse smuldrer og kun fundamentet står tilbage. Først synes det umuligt at komme videre. Senere erkender man det nødvendige i forandringen og ser en vej fremad.

Men selv om ruiner ikke kan bruges som bolig, kan de sagtens være smukke. Og noget vil altid vare ved.

Sol stråle gnister.

I sol lysets stråler får livet glød.

Hjertevarme trodser kulde og død.

En dag er på vej.

Der er en dag igen i morgen,
siger du.

Da vi sejlede ud,
var havet stille,
livet en eventyrlig rejse.
Barometeret stod på smukt,
og verden var vor egen.
Nu efter stormen
ligger landet øde.

Tavshedens tyngde
præger os begge.
Tydeligt.
Den, der tier …

Forandrede
af tidens tand
af livets oplevelser.
Modne -
ikke mere så modige.

Vi nåede havnen,
før det blev aften,
før nattens kulde,
før mørket ville få os til at glemme.

Vi blev ældre undervejs.
Vi vandede vore blomster,
så dem gro,
ønskede skønheden og glæden.
Vi ville ændre noget,
påvirke alt,
søsætte skibe.
Verden er stadig den samme.

Der er en dag,
der er på vej til os.

Alle veje fører til centrum.

Labyrinten har sin midte,
selvom den kan være svær at finde.

I et vildnis af skjulte dagsordner,
uforklarlige omveje.
Ført af blændværk gennem frygtelige irgange.

Nøgne fødders tøvende skridt
på stier brolagt med vanskeligheder,
over bjerge af smerte og ydmygelser.
Ramt af hård skæbne,
skrækkelige katastrofer.
Vildfaren, spundet ind i bedrag.
Tvunget i knæ.

Grunde nok til at gå til yderligheder.
Langt ude skimtes håbets indre sandhed.

Midtens mere behagelige vej virker som en utopi.

Forfatterkommentar:

”Alle veje fører til centrum.” er en del af og en nyere tilføjelse til digtsamlingen:
“Livets labyrint gang.” (Blændværksdigte kalder jeg dem...)
Hele samlingen finder du på SAXO.com

Digtene handler om at søge livets mening og om forvirret at fare vild i tilværelsens labyrintiske gange og kringelkroge. Desuden om at lære sig selv at kende, at miste sig selv og finde sig selv igen. At miste orienteringen, at tabe målet af syne eller blive i tvivl om mål og med.

Labyrinten er det overordnede og samlende symbol
på menneskets erkendelses- og opdagelsesrejse gennem livet.

Grundlæggende ser digtene livet som bevægelse eller rørelse.

Sommerhvil.

Henslængt afslappethed
til lyden af springvand
blandt blomstrende
rosenranker.
En lille velgørende blund
for en vidunderlig stund
midt i en frodig sommerlund.
Dejlige jordbærdrømme
hvilende
et suk af solskins strømme.
Kærlighedens kys
så mærkeligt ømme.
De flimrende skygger
under høje trækroner.
En dans
i det blanke sollys.
Kærlighedens kys
så mærkeligt ømme.
Håbet er som vedbend;
vedhængende.
Grøn er sommeren.

FEM DIGTE

1
Scenen
engen, det enkelte
strå, en erindring, en
koncentration, en
form, en
harpeciter – et strå sat til
læber
Mørke, det der for et øjeblik
sat udenfor
dagens rytme

Hvad gør vi når mørket falder på, går vi ind i os selv
eller, tør vi gå linen ud – er vi brudgommen der
træder ind

2
Stræber du, søger
du, skønt det for mig
er betinget af en lydighed, jeg
ikke kan stå inde for?

”Gå af vejen”, tanker der hele
tiden sidder som en trækkende
traktor
Jeg ser knogler i mulden,
døde knogler der venter på
opstandelsen og ”dog ligger vi
for hinanden” i livets kreds

Jeg skælver for livets
Knivskarpe flakken

3
En tynd hinde
mod gråden, tårer
aflejret som
kalksten

Det er bedst at
Sove sig hjem

4
Mit sinds kniplingsmønstres
fremkommelige veje mod
nat
Slæbende min barndoms
træhest, over gaden, til
købmanden, vel vidende at
indkøb er udelukket

Mit kød ophængt i kroge, uden
jordpåkastelse
Min stemmes
strikkepinde, ligger langt fra
strømperne ved sengen med
Peter Plys sengetæppet

Kys, varme barnlige kys, mod
mure

5
Efterlader en skygge, et tilbageholdt
åndedræt
Afløbsranden, genkalder
erindringen om ahornblade, som svøb
om dine skuldre
Jeg genkalder din stemme
gennem græssets rødder
Jeg signerer liv, af stilhed

Mørke

Morbærroden fanger

De skyggeløse, binder
Sig til spejling, til det
At være nuets
Sidespring

Iskappen
Smeltet, lyset
Ind, et
Gavebånd
Rammer
Din kind

”riskorn af mørke”
Stemmens vilje
Omvundet med afstand

Forestiller mig
En stribet regn

Et glugglas
Dine øjnes styrke
Midt i tidens
Sammenvoksning

En tøven
Før retning

Skt. Knuds Salen Odense 10-6-2014 Signe Gjessing & Jesper Renè i Debussys Images 1-2.
En opførelse, der i ord og musik bar rummets vægge ud til de få, der havde fundet vej
ind til denne sindets ...altfavnende nutid.

Hospice

Alt lugter af hospital
I værelset en krop
Der snart lukker ned

Sengen kan gå ned og op
Mens hun hiver efter vejret

På væggen hænger hele familien
Kontoret er fyldt med sygeplejersker

På stolen i opholdsstuen sidder nonnen
Udstråler en mening med livet

Jeg ligger på gulvet og lytter
Til åndedrættet

En nat
Med udsigt til gangen

Legetøjet fylder
Og barndommen ligger på lur

Hun smiler fra sengen
Og vi glædes sammen
Et øjeblik

Går træt ud til bussen
Mens hun næsten lydløst forsvinder
Bag mig

Claus Handberg Christensen

Hvis jeg havde dine ord i mig
ville jeg skrive dagene ud
i en strøm af glødende lava

Hvis jeg havde dine ord i mig
ville de hviske så højt
at søvnen næsten ville
feje forbi mig

Hvis jeg havde dine ord i mig
ville musikken
kunne svæve frit
igennem mig

Hvis jeg havde dine ord i mig
kunne min optræden vige
for ordenes styrke

Hvis jeg havde dine ord i mig
kunne jeg måske blot
gribe pennen
og lade dagene glide forbi

Hvis jeg havde dine ord i mig
kunne der måske være
en grund til at skrive

Hvis jeg havde dine ord i mig
skulle der stå mere end bare forfatter
på min profil

Hvis jeg havde dine ord i mig
skulle der blot en smule til
for at være der næsten.

Digtet

Digtet kaster ord derhen
hvor udsigten samler dem
Til strofer

Digtet venter ved de mindste celler
ved lange dybblå dage

Digtet haster pludselig
ind mellem tusinde løse fremmedord
der endnu ikke har mærket suset

Digtet sidder med pennens rystelser
i et hav af ubrugte fornemmelser

Uden andet end trangen til en væren
strækker digtet sig videre ud i dagen.

MADIBA

DER ER MENNESKER HVIS NAVNE, GERNINGER, VI ALTID VIL HUSKE

MANDELA I

Vi sendte breve
til dit faengsel, smaa stemmer
for retfaerdighed

MADIBA
DER ER MENNESKER HVIS NAVNE, GERNINGER, VI ALTID VIL HUSKE

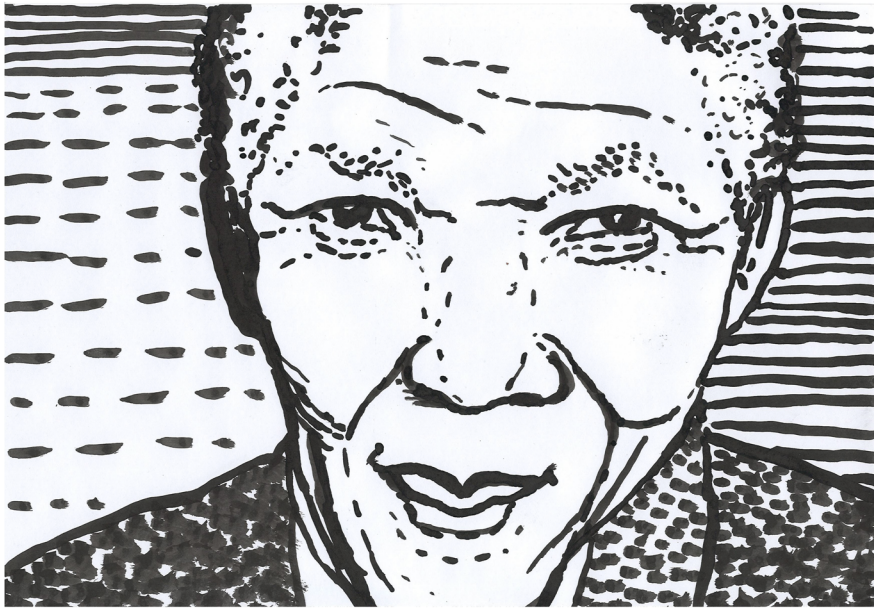

MADIBA II
du sigtede, men
ramte med egen styrke
sandhedskommision

MADIBA
DER ER MENNESKER HVIS NAVNE, GERNINGER, VI ALTID VIL HUSKE

MADIBA III
fremtiden for dit
land, fremtiden for verden
Tutu synger for

19 Tintin i tvivl

Det jeg siger nu er løgn, og alle disse drømme har kun været for, at jeg kunne vende skakbrættet om og se virkeligheden under alt den tvivl og tingen som den er i forudsætningen for ideen om tingens ide. Hvad nu hvis universet kun var en boble ved siden af en masse andre universer. Hvad nu hvis vi kunne lade vores tanker vandre evigt selv om vi ikke eksisterede. Ville vi kunne finde en måde at tænke videre på udenfor kroppen. Som var vores sjæle blot besvimet for så at vågne op igen. Tintin satte sit hår med en dåse voks. Kikkede så ned på Terry der stod og tissede op af en lygtepæl på skakbrættet. Hvad nu hvis vores erindringer kunne vandre af sted som om vi drømte en evig drøm. Køb din fremtid i dag eller få pengene tilbage, kunne det lyde i skakbrættets supermarked. Hvor en tigger sad på torvet, med hænderne foldet som en skål, for at tigge sekunder. Tintin smeltede sit ur på sin lyserøde pande og vred sekunderne ud af digitaluret ned, i tårerne på tiggerens slidte ansigt. Det er derfor og det er ikke derfor, fordi der findes noget i stedet for ingenting. Der findes ingen stilstand, det hele flyder alt er sitrende atomer, der holdes oppe i vores hjerner af en våd kemi, som vi kalder bevidsthed. Som er de erfaringer vi har om vores omgivelser. De følelser vi har lært at kende skakspillets regler med. Har forplantet sig som receptorernes, forståelse af verden som danner de spilleregler vi selv fastsætter som vores etiske erklæringer om hvordan vi danner de mønstre som vi navigere efter i vores livsførelse. Men som vi kun kan opleve og kultivere som den æstetik, vi gennem kunsten beskriver verdens gåder. Svarene er det blændværk, vi forsøger at stille op som den religion der engang bandt os sammen og dannede, de skakspils regler vi delte og deler den kærlighed vi navigere efter i fællesskabsfølelsens magiske teater. Ideologierne må blomstre op igen, om det er den ene eller den anden retning, vil de ideer der søger at udbrede kærlighed og solidaritet og fred. Skabe de skakfelter vi leder efter, at gå på for at dele diskussionen. Samtalen skabte skakspillet, drømmene lærte os at elske, at ryste hænderne med hinanden, som en eufori af visioner om den kollektive bevidsthed om hinandens, behov for erklæringens mål: kærligheden der overvinder alt. De der erklærer at de ingen holdninger har, lever et meningsløst liv, fordi deres hjerner er lammede som rovdyr, de jagter andre, der ikke ligner dem selv. jagter anderledes tænkende, de burde i virkeligheden kaste op over sig selv, når de højreorienterede dé faktura tomhjernet ser deres egne fascist attitude fjæs i spejlet. Tintin slap Terry løs for at den kunne lugte lidt, til de stemmesedler tiggeren brugte til at varme sine sekunder med. Stands hadets foragt for liv, stands det med ånd, lad dem lære at elske, ved at møde dem, med den visdom, der danner ramme for, det kærligheds skakspil, der vil løfte dem fra deres mentale lænker. Hvert et skridt på skakbrættet er til for at oplyse, det præcise spil der danner rammen for den kærlighed, der stempler eros og fred i vores hjerners pas. Terry gik over til Tintin og cirklede imellem hans ben. At rejse er at leve, at leve efter egne regler der stemmer overens med en moral der ikke skader andre, er at rejse sandslotte i bevidstheden på andre. For i denne tid rejser vi alle med kopierede pas, i en tid under kærlighedens bannere, Tintin bandt et flagknob og hejste flaget, og lod flaget svæver op og lod blæsten bære flaget, så højt at det begyndte at svæve højt ud over skakbrættet og landede ovre imellem Zeus skægstubbe, Han foldede banneret sammen og lagde det i sin brystlomme, ved siden af det bornholmerur han brugte som lommeur. Tintin kunne høre, at lyden af den tid der gik gik mindre højlydt. For hvert et tik tak tik tak. Kunne alle høre at tiderne skifter, at i morgen bliver dagen i dag den i går.

Begyndelsen på filmen om mit liv

Optakten til undfangelsen
Novemberkedsomhed
Østre Strandvej, Skagen 1962

”Ska vi?”
”Jamen... Åh”

Bølger fra Sønderstrand

Sceneskift
14. august 1963 kørsel ned til Skagen Sygehus
The Shadows - Wonderland

Dødssidevind

legemet bliver for langsomt
jeg ønsker at dø
men ikke stærkt nok
vi krabber sidelæns

Da det nærmerede sig

Kirsebær fra frugtøllet i min mave sætter sig i forbindelse med træerne i Lindholm.

Om morningen

Mit sengelagen ligner altid en snoet lakridsstang om morningen.
Osse hertilmorgen. Så spiser jeg en hindbærtærte for at mildne det.

Nobody is Perfect

ser du hunden og den glade baby
er du programmeret

ser I den muterede ulv og abeungen
er I ikke herfra

Pendul

jeg vil bo i en svævende metalkugle
det er mest økologisk
nej, den skal være de flettede grene af et træ
vokset op til en kugle

Et menneske passede sit arbejde

Duens rede er smadret. Ligger 4 etager nede på fliserne. Duen forstår ikke rigtigt det passerede. Prøver samme sted. Men der er en sten som ligner et dyr. Er det en fugl? Søger andre steder under taget i den ufærdige blok.

GOOD
NEW
GOOD
NEW
GOOD
NEW
GOOD
NEW

” Hej eller farvel ? ”

Hver morgen står han op kikker ud af vinduet laver kaffe og hilser på dagen
Blokkene i Gellerup står som hvide sejl over højene
mens han siger ”hold nu mund” til sin clockalarm.
Kikker sig i spejlet synes han ser godt ud og er tilfreds
og denne morgen vil han gå en tur.
Han ser skovens træer og tænker på fraser der er blevet gentaget i årtier
fraser der bunder i folks uvidenhed og frygt for at være til.
Men mindes barndommen på kælkebakken
tager et billede og begejstres over en and i søen.
Står i bakkerne og hører de stjålne scootere brumme klokken 4
frygter lidt hvem det er der gemmer sig i natten
og undrer sig over de flotte træer og den flotte himmel
modsat støjen fra urolige motorer.
Han går videre og står med ansigtet mod blokkene
vinker mod facaderne der gemmer på vold og krigstraumer og frygt
Tænker lidt over, at livet er andet end facader.
Spørger sig selv hvorfor så mange siger ”farvel”, når de drømmer om
At se øjnene bag facaderne
drømmer om at se livet bag den gravide mave.
Drømmer om at nogen vil sige ”hej” og tage dem under armen og sige ”kom, lad os gå en tur!”
Hvem er de egentlig? Hvis de ikke tør være uden facader.
For hvem er vi egentlig under masken?
Hvem er vi, når vi lægger os til at sove?
Der er ikke så stor forskel på en dansker og en araber under tøjet
og alle møder vi den samme sol og ser den samme blå himmel
hvor end vi kommer fra.
Spørgsmålet er, hvorvidt vi siger ”hej” eller ”farvel”
til det uærlige
til løgnen
til drømmene
og til sandhederne.

X-klusiv

Naturen tikker
vi er nøgne,
helt nøgne

Kulturen stikker
et figenblad
frem,
mens eksklusionen
flammer

‘Kom bar’
og bliv
en af os,
på klods

Inklusion,
hvor verden tipper
eksklusivt

Vi krammer,
føler fred
og åbner hjertet,
for de givne
rammer

Mæsk er fra Mars, del 1

og cannabinol er fra Venus, og Pluto er ikke en planet !!

At der er forskel på alkohol og cannabis påvirkning af vores bevidsthed som individuelle personer, blev trukket benhårdt op i min ungdom.

Alle ydre kemiske stoffer påvirker vores tilgang til verden, men de to nævnte er så grundlæggende at de må forstås i sin substans hver for sig.

Disse forskelle genfinder vi i de forskellige samfund og sociale omgangsformer, hvor de har sat sig som styrende axiomer og tankesæt foruden umærkeligt at danne grundlag for religioner og ideologier.

Er man mere hardcore kommer der desuden yderligere en række stoffer gennem systemet som modificerer de to kulturbærende droger.

Jeg havde ikke noget forhold til brug, endsige misbrug, af stoffer, udover at have drukket til nogle enkelte klassefester, før jeg, som den eneste fra min klasse, begyndte på gymnasiet i nabobyen efter 9. skoleår.

Den største forandring var at jeg her prøvede at være incognito. I min hjemby var jeg kendt af Gud og hver mand. Piger kendte jeg som piger, og jeg var vel bare til fals for hvem som viste interesse.

For mig selv var mit image hængt op på mine præstationer på sportspladsen og i skolen. Jeg var meget respekteret blandt lærerne for min dygtighed og også af mine klassekammerater for at være en oplyst 'hersker'.

Jeg havde min skoletid igennem taget mine daglige kampe, der som oftest var fysiske kampe i klassen og i skolegården. Vi havde ifølge flere lærere den fredeligste klasse på skolen, da hierarkiet var i orden.

Jeg havde flair for det meste med sport, og jeg kunne lide at bruge min krop. Jeg var et 100% konkurrencemenneske, og det tiltalte mig at have konkrete indiskutable resultater at fremvise. Jeg målte og blev målt og kendte stort set kun til succes.

At jeg så havde sejret ad Helvede til viste sig efterfølgende, da jeg ikke anede hvordan jeg skulle tackle det, ikke at være kendt - og anerkendt.

Et nyt kapitel begyndte, hvor jeg skulle tilpasse mig en gammel undervisningsinstitution - på udebane - styret af priviligerede åndsaristokrater. I 1969 var de dog kraftigt udfordret på deres hævdvundne enevælde, og der meldte sig da heller ikke en velynder til at holde hånden over mig.

Det nye 'aristokrati's sønner gik fredeligt rundt i en skolegård, hvor der ikke var nogen der sloges, og spillede på trommer og guitar, og trak en hale af kønne piger efter sig, som en anden rottefænger fra Hameln.

Da Young Flowers da en dag skulle 'underholde' på skolen, skulle jeg, som progressiv, der siden midten af 60'erne havde haft langt hår og lyttet til langhåret musik, selvfølgelig med på en chillum eller to i parken, før vi skulle ind til koncerten.

Et par som ikke gik på gymnasiet, flippede skævt og fik angstanfald og missede koncerten. Jeg mærkede ikke den store forskel og nød bare musikken.

Men jeg fik dog åbnet det indre blik, der kunne spotte andre, som også var påvirkede af bacillen. Jeg fandt ud af, at der også i min hjemby var kulturer hvor bacillen trivedes.

Jeg fik en ny kontakt med nogle fra min gamle klasse, men specielt var det et par drenge fra årgangen yngre end mig, der blev mine nye venner, i et skæbnefællesskab som skulle få helt afgørende betydning for min fremtid. De kom fra miljøer i byen som jeg ikke havde haft kontakt med før.

Mine forældre boede i udkanten af byen ned til den opstemmede Møllesø i Ry. Min far var selvstændig og havde aldrig blandet sig i byens sociale liv. Min mor var aktiv i håndboldklubben, hvor hun spillede på 1. holdet til hun var 55, sammen med min ældre søster.

Men nu mødte jeg, og måtte forholde mig til, to familier, der hver især var berygtede blandt byens bedre borgerskab.

Carls mor kendte jeg lidt til fra ungdomsklubben, hvor hun var snakke-tanten, som tog sig af kæresteproblemer mv og da jeg ikke havde erkendt nogen af dem, var det et meget perifert bekendtskab.

De tilbragte altid deres sommerferier i Skagen og ellers var hjemmet mødested for frigjorte kvinder og alle slags kunstnere. Rygtet gik i byen, at hun lærte de unge at ryge hash.

Faren havde haft en elektronikforretning i byen og Carl havde samlet en del gear, kronet med en Stratocaster, hvorpå han til perfektion spillede op til Hendrix, Clapton og tidens andre guitar -koryfæer.

Carl prøvede gennem mange år at slå igennem som musiker. Men med enorme ambitioner og minimal ydmyghed endte han som hashpusher. med mange nuller bag.

Efter 6 år i landflygtighed, valgte han til sidst læseferie på vand og brød i Danmark. Og efter andre 6 år indenfor samfundets sikrede mure, slog han sig ned i familiens skød som jurist med eget advokatkontor i Hellerup.

Den anden kammerat var en rod som hed Anton. Han var gået ud af 7. klasse og haft fast arbejde og havde lært at gi' den som greven med penge på lommen til de ugentlige kroballer med masser af sprut og villige piger.

Hans mor havde arbejdede som telefonistinde, og dermed prædestineret som arnested for god sladder. Hun fik Anton som meget ung, og han mente selv, at det var en omrejsende sælger fra Sverige der var hans far.

Hun var nu netop blevet gift med en af byens kendte fyldebøtter, der samtidig var gået på vandvognen. Nu holdt de forholdet gående under stor bevågenhed af bysladderen. Og samtidig kom der kort efter en lillesøster til i familien.

Moren var hårdt ramt og fik ordineret nervepiller. Vi spiste et par stykker af de lyseblå Valium, den dag vi efter diskotekets lukketid kravlede ind til en flok københavnerpiger, der var sendt på et kort kursus i den gamle husholdningsskole. Her mistede jeg umærkeligt min uskyld.

Dagen efter var vi tilbage foran skolen. Det fik dog en brat slutning, da Anton blev kørt ned på en lyseblå Vespa-knallert, han netop til lejligheden havde stjålet udenfor stationen. Han svingede ud på vejen i et elegant herresving foran hele pigeflokken, uden at se sig for.

Han blev ramt af bilens vindspejl og måtte en tur på hospitalet for at få kæben skruet sammen og et par tænder sat på plads.

Carl og jeg havde købt os hver en kano, og da min knallert var blevet sat i garage for sidste gang den dag jeg blev 16, fordi jeg ofte fik ondt i ryggen af at køre på den, blev det nu vandets vuggen der transporterede mig de halvanden kilometer til byen og hjem igen.

Det blev ialt til 5 somre for mig med kanolejr i Ry, indtil alt, både op og ned ad åen, var blevet plastret til med forbud og regulativer.

Politiets Ungdomsklub, Amager, for unge stofmisbrugere var den første sommer på kanotur i Jylland - ned ad Gudenåen.

De vakte opsigt og stor furore på det lokale diskotek. De lokale fyre blev uhæmmet og højlydt jagtet af nogle af pigerne - efter at de i 3-4 døgn kun havde set på græssende mu-køer.

De blev i byen resten af tiden i stedet for at sejle videre og fik deres kanoer afhentet her. Ry Bådehavn blev for et par dage skabt om til et mini-Woodstock. Jeg mistede her min anden dyd - min sjæls dyd.

Jeg havde en suveræn oplevelse sammen med en x-pusher, som delte et trip med mig den anden aften. Jeg følte mig 100% sikker og på hjemmebane i min by og viste gerne rundt, mens han guidede mig om syrens virkninger.

Da vi returnerede til centrum, blev jeg positivt overrasket over en en af pædagogerne, der var lige så langhåret som resten af gruppen, stille kom hen og lykønskede os med det fede syre vi havde gang i. Wow, der var accept, men samtidig skulle han lige snakke med min makker.

Mens de var inde på diskoteket, opdagede jeg en gruppe fyre som stod og hev i en yngre knægt på en cykel. De ville ikke lade ham køre, så jeg gik hen og spurgte dem hvad han havde gjort, og hvorfor de kke lod ham køre.

De blev så overraskede, at de slap cyklen og drengen skyndte sig afsted. De slog i stedet ring om mig og blev meget højrøstede.

Jeg snakkede til dem stille og roligt indtil en af dem blev fysisk og tog mig i skjortebrystet og pressede mig bagover vejskiltet med 20 km til Silkeborg og 3 til Gl. Rye.

Jeg rejste mig stille op og spurgte om det var i orden at jeg kom tilbage igen. Jeg klatrede så over skiltet, blot for at han kunne gøre det samme en gang mere.

Jeg ved ikke præcis hvor længe det hele tog, tiden er jo et relativt begreb, specielt på et syretrip, før de pludselig alle skulle gå, fordi de skulle nå et tog. Det blev til et par ekstra trusler på vejen, men ellers gjorde de mig ikke noget.

Senere har jeg snakket med en af fyrene, som fortalte mig at jeg havde været så tæt på at blive slået til lirekassemand, hvilket deres kammerat både før og senere havde præsteret.

Men han havde ikke kunnet mærke mig. Der var ingen frygt, kun et par store dybsorte pupiller. Så han vidste sikkert ikke hvor han skulle slå, for at dulme sin egen angst.

Da Carl kom tilbage fra sommerferien i Skagen, var han ret misundelig, men samtidig fyr og flamme for at gøre egne erfaringer. Hans bror var gode venner med højskoleforstanderens søn, der læste fransk i Århus, og som sammen med nogle amerikanske besøgende havde eksperimenteret med LSD efter Timothy Learys omskrivning af Den Tibetanske Dødebog.

Det var under helt trygge former og eksklusivt at vi trippede der i hans lejlighed i Bissensgade i Århus. Han rejste senere til Hawaii, og blev optaget i en 'høj' familie der.

Anton var ud over afstumpet overfor kvinder også langfingret. Der var helt normalt at han fremtryllede en flaske Bacardi fra Brugsens hylder, som vi så bagefter tog med ud i kanoen, og, i stedet for at læse til eksamen, sang sjofle sange, så det gjaldede over søer og åer.

Vi blev snart udfordret af en anden gruppe i byen: "Der er os rockere, og så er der jer, hash'ere. Men hvis I ikke laver problemer for os, lader vi også jeg være. Men vi er ikke bange for jer, og vi kan sagtens smadre jer. Det har vi snakket om."

Det blev til flere "skål"møder, når vi mødtes rundt om i byen eller ved søen. De fik bygget sig en motoriseret husbåd, som de berusede og højlydt råbende sejlede rundt med på søerne.

Andre der gik rockervejen var mindre sociale og slog på tæven, uden ret meget diskussion. Byens spidsborgere lukkede også dørene for os, og vi oplevede at blive smidt ud som uønskede i flere af mine gamle klassekammeraters hjem.

Det jeg mindst kunne lide var når Carl var sammen med Anton. Carl prøvede i begyndelsen det bedste han kunne at undgå ham, men Anton kendte ikke en fin afvisning. Når de havde 'fyret fede' sammen, og var på egen boldgade, var der altid nogen, det skulle gå ud over. Nogen eller noget der skulle nedgøres. 'Voksen' mobning af modbydeligste skuffe.

Det var pinligt at overvære og jeg prøvede ofte at lægge mig imellem. Nok var jeg fredet, men jeg kunne heller ikke løfte situationen op alene. Det var kun gennem Carls musik eller gennem min 'overlegne' intelligens han kunne tøjles.

Hvilke traumer, depressioner eller det der måtte være værre, som det har afstedkommet, bekymrer mig stadig. Jeg håber dog at der var en trøst at hente i, at det ikke var med min billigelse.

Måske den største hjælp var, at jeg selv blev ofret, og at jeg, trods det tog mig en evighed, lykkedes at komme over det.

Jeg var begyndt hyppigere og hyppigere at få smerter i ryg og ben og var til tider fuldstændig lam. Jeg var holdt op med sport, efter til sidst at have spillet håndboldkampe på Ketogan. Så ofte, når vi havde siddet og stenet i et stykke tid, kunne jeg næsten ikke bevæge mig.

Lægen gav mig muskelafslappende medicin, som blot gjorde det værre.

Derfor holdt jeg op med at konsultere ham. Jeg fik dog det råd, at jeg kunne søge revalidering. Det ville gøre det muligt for mig at flytte hjemmefra, når min skole lå i en anden by.

Jeg havde imellemtiden på opfordring af Carl søgt min gamle skole, om jeg kunne komme tilbage og tage realeksamen der, sammen med ham. Viceskoleinspektøren, som alle frygtede, havde førhen haft store tanker om mine evner og muligheder. Han vedstod at ville hjælpe mig, men på betingelse at jeg lovede ikke at se mere til Anton, som han og alle i byen kun anså som dårligt selskab.

De andre lærere mente dog efterfølgende ikke, at de kunne forsvare at have både mig og Allan i samme klasse, så der blev ingen bukser af det skind.

Carl, der elskede at være progressiv og høste anerkendelse for det, var begyndt at trippe med 'slænget' fra byen, indbefattet Anton.

De havde været på et natur-trip gennem Sønderskoven, op langs åen frem til et udsigtspunkt, hvor man havde et 180 graders vue, milevidt ud over et kuperet landskab med skove, søer og marker. Et nedlagt munkekloster med gravede kanaler til møllebrug, og for foden af lyngbakken hvorpå man står, et halvt skjult skovløberhus.

Det hus havde været rammen om mine forældres liv gennem 5 år, indtil blot én måned før jeg kom til verden. Da flyttede de over på den anden side af åen, tættere på byen, som nabo til et gammelt sanatorium, i dag center for scleroseramte.

Jeg blev selvfølgelig også inddraget, trods jeg havde mine tvivl om den gode tone, som var altafgørende, når man hengav sig til sindets kosmiske intuition, kunne bevares hele vejen .

Men rammerne for denne vandring gennem skoven leverede altid positivitet til opturen, og nedturen kunne da fordrives med røg og musik ad libitum i Allans forældres hus. Successen var her i hus, men omverdenen blev mere og mere påtrængende.

Jeg fik en revalidering godkendt, og dagen efter min 18 års fødselsdag flyttede jeg på mit eget værelse med, synes jeg selv, en god fast månedlig sum, som nok kunne yngle, under madrassen. Samtidig stod 2. års eksamen for døren.

Jeg gik op uforberedt, men da jeg også havde haft meget fravær blev konklusionen, at man ikke ville lade mig fortsætte i 3. g med et snit på kun lige godt 7. Det pyntede ikke på skolens statistik, når elever dumpede til den afsluttende studentereksamen.

Der skulle ialt gå 9 år, før jeg stod stoffri med en selvlæst HF-eksamen med et snit på de samme godt 10, som jeg også havde forladt min barneskole med. Jeg skulle bare lige have frelst (min) verden først.

Rebslagervej 4
Haveprojektet
Serviceværksted
HAVESERVICE